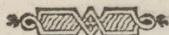

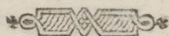
 Syttende Brev.

Frøken Henriette S. til Frøken Sophia L. . .

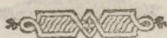
Nu kan min Sophia belave sig paa med det snarest at tage imod sin Henriette, der med det samme usminkede og oprigtige Venskab kommer at kaste sig i hendes Arme, som hun forlod dem, og i Sandhed, dersom der er foregaaet nogen Forandring i mit Hierte, saa bestaaer den sikkert deri, at hun er bleven mig uendelig dyrebarere og kiere end nogensinde forhen. De Trækter og Rænker, som jeg ved mit Ophold her er bleven vaer, den Mæque, hvorunder de fleste skjuler deres sande Skikkelse, den Esterstræbelse, Dyden er underkastet, og den Haandhed, hoormed den i Forsølgelsen beegnes af dem, der forhen smigrede for den ved de herligste Lovtaler, har viist mig det mennekelige Hierte fra en Kandt, hvorved jeg ikke allene har bekommet en billig Affkye for det, man kalder den store Verden; men endog lært at sætte vedborlig Priis paa den Lyksalighed, som jeg nyder i vores roelige Boelig ved sande Venners Omgang, hvis Hierter hverken kiender Falskhed eller ærer Personer eftersom Lykken er dem gunstig, men efter deres egen og væsentlige Værd. Da jeg tænker at være næsten lige saa snart Hiemme, som min Sophia kan bekomme dette Brev, saa skriver jeg ikke allene i den Hensigt at forekomme hendes Uroelighed, om Postdagen kom, uden at hun fik Esterretning fra hendes Veninde, men endog for at forebygge hendes Forundring og skjelmste Udtolkninger over det

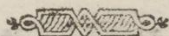
det Sælfskab vi bringer med, og som bestaaer af den værdige Dorjan og vores gode Balsan. Saa ubehagelig, som Anledningen end er for Dorjan, saa kan mit Hierte dog ikke bare sig for at føle en Slags Glæde over den Fornøjelse, som min Sophia vil finde i denne fortræfflige Mandes Bekjendtskab og Omgang, og jeg er i Forveien fuldkommen forvissset om, at hun ved den første halve Times Samtale med ham, vil ganske frikiende mig for den Partiskhed, som hun i sine Breve saa ofte har beskylde mig for i Henseende til ham. Hvorledes det er gaaet til med vores saa hurtige Bortreise, og hans endaa meere uventede Folgeskab, kunde jeg vel giemme til at fortælle hende mundtlig, men for at efterkomme min Sophias Begiering om at hvert Brev skulde indeholde en omstændelig Beretning saavel om alt hvad, der mødte mig, som hvad jeg saae og horte, saa vil jeg opfylde den ved denne Fortælling til Punct og Prikke. Min Sophia veed af mit sidste Brev, at min Tantes Forhold imod Dorjan var ved hans Ankomst meget kold og fremmet og ganske stridig imod det, hun viiste i Byen; men undertiden syntes hun dog at komme tilbage til sin forrige Forbindelighed imod ham. Især yttrede hun den meget stærk i Dag ved Bordet, hvor hun var overmaade mild og munter, og ikke allene foreslog os at drikke Thee paa et behageligt lille Sted, som hun kalder sit Meyerie og ligger en Miilvæys herfra i en nydelig Skov, men hun inddeelte endog hvorledes vi skulde komme derhen, og hendes Indretning var at hun vilde selv kiøre Generalen i sin Calesche; Melicourt skulde føre min Moder og Balsan mig. Da det var paa Tiide at kiøre bort, gif min Moder og jeg ind til hende, men

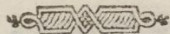
hvor stor var ikke min Forundring, da jeg i Steden for den
 Mildhed og Munterhed, der oplivede hvert et Træk i hendes
 Ansigt, blev en mørk, forbitret og spodsk Miine vaer. Om
 min Moder gav agt derpaa eller ey, det kan jeg ikke siige,
 men hun sagde hende i en ganske ligegyldig Tone, at Bognene
 vare færdige. Der kan siore for mig, hvem der har Lyst,
 men jeg bliver hjemme; svarede min Tante. Hvor er du
 kommen paa det Indfald, spurgte min Moder, det var jo dit
 eget Forslag? Det veed jeg meget vel, sagde hun med det for-
 agteligste Ansyn, men den Tid kiendte jeg ikke Selskabet saa
 godt som nu. For at afbryde denne Samtale forsiikrede jeg
 min Tante, at enhver med Fornøielse ophævede Partiet, naar
 Lysten til det var forgaaet hende. Det behøves aldeles ikke,
 sagde hun; Melicourt overlader meget gierne sin Plads til Dor-
 san, og ved den Lejlighed kunde min Søster giore mig en Tje-
 neste. Min Moder forlangede at vide hvori den skulde be-
 staae? Hvorpaa min Tante begierede, at hun skulde bede Dor-
 san jo før jo hellere at befrie hende for hans Nærværelse. Det
 er en Commission, sagde min Moder lidet fortrydelig, som
 jeg stet og aldeles ikke paatager mig; den der har bedet ham
 komme hid, faaer ogsaa at bede ham tage bort igien, dersom
 hans Ophold er til Ulejlighed. Den mindste Erstatning,
 sagde min Tante, som du kunde giore mig, fordi du ikke af-
 værgede hans Indbydelse, var at staae mig for at viise ham
 Døren. Og hvorved skulde jeg afværget det, som du beklager
 dig over? spurgte min Moder. Ved at siige mig, svarede
 min Tante, hvad Dorsan var for et Menneffe, saavel som
 Forsætningen af hans Sag; thi det er næsten uhort og utro-
 ligt.

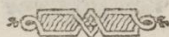
ligt at den ene Søster veed, at en Mand er anklaget og under Rettens Tiltale fordi han har forekommet Statens Penge, og vaerer dog ikke den anden ad for at tage imod ham. Min heele Hensigt dermed var og kunde ikke være andet, sagde min Moder, end at faa dine omme Følelser fra at sættes i Bevægelse over hans Uhaib, men nu merker jeg, at det var en meget unyttig Forsigtighed. Min Moder sagde det sidste med saadan en Eftertryk, at jeg ventede det skulde sette min Tante i Forlegenhed, men tvertimod, hun svarede med den største Fripostighed; og som Retten uimodsigelig var paa hendes Side: Mit Hierte er omt, ja endog meget omt, men Pliigterne har saa stor en Magt over det, at det allene kan føle og lide med de Uskyldige. Dette skiar mig saaledes i Sielen paa Dorsans Begne, at jeg med Taarene i Øynene brod ud: Men min Gud! hvem tør sige, at Dorsan er skyldig? Min Tante vendte sig derpaa til mig med disse Ord: Du er alt for ung og kiender for lidet til Verden, min kiere Henriette! til at fatte Slutningen der nødvendig maae drages af at sætte Dorsans Uskyldighed forud; thi den kan i saa Fald ikke blive andet, end at Fyrsten er en grum og uretfærdig Tyrann, og det var en utilgiuelig Forbrydelse at troe sligt om en Fyrste, der i alle sine Handlinger har viist og dagligen viiser sig meere som den sømmeste Fader end en bydende Herre. Ganske vel, svarede min Moder; men kan der ikke været givet ham et falskt Begreb om Tingen? Saa kræver, sagde min Tante, i det mindste vores Hengivenhed for ham, at see med hans Øyne indtil de blive opladte; især da Verden alletider dommer om Folk efter de Personer man holder Omgang med, og

derfor kan et Fruentimmer aldrig være værsom nok i den Post. Saa behøves der da ikke meere, sagde min Moder, til at giøre en dydig og retsindig Mand til en Affkye i alles Dyne, end at en nedrig Siel besører og bagvasker ham? Hvem der finder denne Regel for stræng, sagde min Tante i den bitterste Tone, har lov at formilde den saa meget som de lystet i deres eget Hiem, men hvor jeg er Herre, skal der paa det strængeste vaages over den. Jeg skal virkelig ikke lade mig det sigge to gange min Søster; svarede min Moder med største Koldfindighed, saa snart mit Selskab ikke er dig saa tiert, som dit mig, saa foredrager jeg mit Hiem alle andre Steder, og i Morgen vil jeg begive mig paa Veyen til det. Det staaer dig frit for; sagde min Tante, og det skal aldrig falde mig ind, at foreskrive dig Regler i Henseende til din Omgang, men siden du dog synes at være saa forliebt i Dorsans, saa kunde du ogsaa gierne tiene mig deri, at skille mig af med ham. Vil han følges med mig; svarede min Moder, saa skal det være mig en stor Fornøjelse, men jeg bringer ham intet nartigt Budskab, dertil agter jeg baade ham og mig selv for høyt. Derpaa gif min Moder bort, og gav mig et Bink til at følge med hende. Saa snart vi vare komne i vore Værelser, befalede hun vor Pige at pakke alle vore Sager ind, og sendte hen til Balsan med Begiering at tale et par Ord med ham. Han indfandt sig strax, og hun bad ham at udfinde en god Maade til at holde Generalen fra at tale med hendes Søster, siden hun frygtede for at Samtalen vilde blive ham meget ubehagelig, fordi Grevinden var i saa oad et Luune, at den endog havde bragt hende til den Beslutning at reyse
herfra

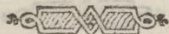

herfra i Morgen tillig. Alle muelige Fortrædeligheder, svarede Balsan, vilde jeg med Glæde skaane Dorfan for, ja endog bære dem paa hans Vegne undtagen denne; hans egen Belsærd beroer paa at blive overtydet om Grevindens onde Hierte, og jeg er inderlig glad over, at hun omsider tager Masquen af. Min Moder brugte al sin Veltalenhed til at overtude Balsan, at han gjorde min Tante uret i at beskylde hende for et ont Hierte. Vel an! svarede han, jeg vil da for Deres Skyld gierne lade denne Beskyldning fare, og i det Sted allene sige: at hendes Hierte er fremmet for alle menneskelige Følelser, at det ikke allene trodser Kierligheden, men endog Naturen; thi hendes Opførsel imod Dem, maae sikkert have været meget uartig, inden den kunde bringe Dem til den Slutning at reyse bort. Atter for hastig dømt, min Herre, sagde min Moder; hun sagde slet intet, som kunde bevæget mig dertil, saa fremt jeg ikke havde haft en Årsag til at ønske mig hjem, som jeg ikke vilde sige hende, og derfor benytte de mig af den første givne Lejlighed til at komme herfra. Men da jeg tvivler meget om, at Generalen bliver her længe meere, og jeg tillige foreskilder mig, at det maae være ham meget ubehageligt enten at være i Wien eller allene paa sit Gods, indtil hans Sag bliver bragt saa vidt, at hans Nærværelse er nødvendig, torde jeg da ikke haabe den Godhed af Dem, at De vilde foreslaae ham at besøge mig, isald De ellers troer, at han der vilde tænke mindre paa sine Fortrædeligheder. De er forekommet mig ved denne Lejlighed Frue Baronesse, sagde Balsan; thi det var min fulde Ågt, at udbede mig dette, som en Gønst af Dem, men da De dog ingen Afstye har for

Personer, som ikke ere Lyffens Kjaeledegger; hvorfor vil De da ikke sige ham det selv? Fordi jeg veed, min Herre, svarede min Moder, at han ikke nægtede mig det saa snart jeg bad ham derom, endskiont det var imod hans Villie, og da jeg nodig vilde paalegge ham den mindste Evang, saa troede jeg at Forslaget allerbest kunde komme fra Dem. De har at befale, sagde Balsan, og jeg vil tillige bede ham at drikke The med Dem, da jeg nok skal give Dem et Bink desangaaende, og naar De af det erfarer, at han med Fornøjelse tager imod Tilbudet, saa tænker De sikkert for vel til ikke at betage ham Frygten for at trænge sig ind paa Dem. Strax efter gik Balsan hen at søge sin Ven op, og et par Timer efter kom de begge tilbage. Den dybeste Kummer trængte sig igiennem Dorjans tvungne Smil; Striden imellem hans kjeffe Moed understøttet af Ukyldigheden imod de oprørte Sindslidelsler var saa kiendelig, at Zaarene kom mig meere end een gang i Hjuene, og kan min Sophia vel ogsaa nævne mig en grueligere Marter end den, som hans ædle Hierte var et Kov for, ikke allene foragtet og forhaanet (thi det har min Tante vist gjort) af den han elskede højest paa Jorden; men endog behandlet af den retsindigste Fyrste med den Haardhed, at ham ikke maae forundes Tid til at retfærdiggjøre sig; thi han og Balsan sagde os, at De havde faaet Esterretning om, at der samme Formiddag var gaaet Kiendelse i Sagen. Min Moder og jeg søgte at indskyde ham det beste Haab; skiont ingen af os har noget, og jeg vil tilstaae min Veninde, at jeg for første gang misundte min Tante, og ønskede mig at være i hendes Sted. Hvilken ubeskrivelig Belyst at ersiatte sliq en Mand

Lyffens

Lyffens Ubillighed, og tillige at give ham det tydeligste Beviis paa den rene, den usminkede Kierlighed, som Dyden allene er i Stand til at opvække. Min Moder, uden at oppbeie Balsans Vink, bad Dorsan indstændigen at være hendes Giest paa nogen Tid, og i saa men værdige Personers Omgang at søge at glemme Lyffens Ubillighed. Han tog imod Tilbudet med en synlig Fornøjelse, og han og Balsan skal være vores Beskermere paa Veyen. De vil kiøre i vores Vogn, og vores Helene skal kiøre i Generalens. Vi har bestilt Bønder-Hæste til den nærmeste Station, og endskient Generalen ikke vilde blive paa Gaarden i Nat, saa vil han dog i Morgen i min Moders og min Nærvarrelse sige min Tante Farvel. Vi segte at bringe ham derfra ved at foreskille ham, at vi da nødvendig maatte reyse nogle Timer sildigere end ellers, men han var ikke at bringe derfra, og Balsan var aldeles paa hans Side. Vi har ikke seet min Tante siden; thi da vi bleve kaldede til Bords, lod min Moder sige: at vi havde lagt os. Balsan, som horte at min Moder gav Helene denne Befalning, har sendt os en lækker Ket Fisk og nogle Becasiner, og mig synes, at intet Maaltid har smagt mig bedre, siden jeg kom hjemme fra, fordi det gjorde mig forvissset om med det første at see min Sophia lile i mine udstrakte Arme, for at tage imod den

uforanderlige

Henriette S...

Attende